

Oponentský posudek k diplomové práci: Koncepce dobrovolnictví v katolické církvi v ČR**Autorka:** Milena Nováčková**Studijní obor:** UNE **Ročník:** VI.

Předkládaná diplomová práce se zabývá problematikou dobrovolnictví organizovaného v rámci katolické církve Sekcí pro mládež při ČBK a SDB. Podstatná část práce je věnována teorii, v závěru se pak autorka věnuje kvalitativnímu srovnání obou organizátorů dobrovolné služby. Práce má 83 stran, za kterými následuje 7 příloh.

1) Formální úroveň práce

Práce jako vědecký text vykazuje několik dílčích a několik zásadnějších formálních nedostatků. Zcela chybí seznam použitých zkratk. Církevní dokumenty jsou citovány podle stránek, a ne podle článků (s. 11-13). Na s. 34 je nadpis pouhé 2 řádky nad koncem strany. Na s. 37 končí odstavec dvojtečkou, aniž by na něj následující odstavec navazoval tak, jak je po dvojtečce obvyklé. Nevhodně jsou používány odrážky, např. na s. 41. Na s. 43 – 44 autorka v textu zmiňuje názor čtyř autorů, ale v poznámce je odkaz jen na jedno dílo dvojice autorů. Na s. 49 pak odkaz na zmiňovaný názor chybí zcela. Text na s. 70 působí dojmem citace, ale odkaz na původ textu zde chybí.

Ve 4. kapitole není metodologicky zřejmé, proč se zde dostaly problematiky dobrovolnictví v médiích a v náboženství dohromady.

Za závažný nedostatek je třeba považovat, že u řady citací a odkazů je uveden jen celkový počet stran díla, na které s odkazuje, nebo ze kterého se cituje, a ne strana nebo stránky, že kterých citovaná nebo odkazovaná pasáž pochází. Poznámka pod čarou tak pak naprosto ztrácí svůj smysl.

V práci je také nápadné, že odkazy jsou uváděny téměř vždy na konci odstavce, a ne přímo na místě, kde autorka z daného díla vychází. Přitom by bylo vhodnější, odkázat na danou publikaci hned, aby čtenář mohl rozlišit, co pochází z odkazovaného díla a co od autorky.

2) Jazyková úroveň práce

Z jazykového hlediska má práce spíše podprůměrnou úroveň. Autorka na mnoha místech bez ohledu na charakter textu používá silně neformální styl psaní (např. na s. 53), a jak v Úvodu tak i v Závěru mezi neformálním a věcným stylem volně přeskakuje.

3) Obsahová úroveň práce

Z obsahového hlediska je třeba práci vytknout zjevný nepoměr mezi teoretickou a praktickou částí. Zatímco je část teoretická zpracována téměř encyklopedicky a předkládá téměř jako slovník řadu definic mnoha pojmů, je oproti ní část věnovaná výzkumu organizací příliš stručná.

V úvodu 1. kapitoly by bylo vhodnější popsat, o co v kapitole půjde, než neformálním tónem čtenáře uvádět do problematiky dobrovolnictví.

U encyklopedických definic pojmů chybí informace o tom, proč je vlastně autorka definuje, resp. jak tyto pojmy vlastně souvisejí s daným tématem. Provázanost jednotlivých definic by

napomohla čtivosti práce a pomohla by právě ukázat, jak spolu a s tématem definované pojmy souvisí. Takto definice působí jako seznam pojmů, které se nějak vztahují k dobrovolnictví.

Na s. 10-13 (kap. 1.3) není vůbec vysvětleno, kde se vzaly tzv. *křesťanské pojmy související s dobrovolnictvím*, resp. na základě čeho jsou stanoveny. V kapitole 4.2 (s. 30-31) se čtenář o souvislostech dobrovolnictví s náboženstvím nic nedozví, protože se tomu text kapitoly vlastně nevěnuje.

V 8. kapitole věnovala autorka málo pozornosti tomu, aby vysvětlila, proč se ve své práci zabývá právě dobrovolnickými programy Salesiánů a Sekce pro mládež při ČBK. Tohoto problému se dotýká až dále (s. 57), ale bylo by vhodnější ho zmínit hned na začátku 8. kapitoly. V případě, že by se v práci věnovalo více prostoru výzkumu, mohla se do něj zařadit ještě další organizace, která se dobrovolnictví v křesťanském kontextu věnuje (např. SČKCH), což by prospělo kvalitě práce. Srovnání jen dvou organizací je na výzkum pro diplomovou práci poměrně málo.

Srovnání v tabulce na s. 75-78 mohlo být stručnější. Pak by se jednalo skutečně o přehledné srovnání, takto je tabulka rozdělena na několik stran a text v ní je spíše kopií textu předchozího. Stejně tak by bylo vhodné, kdyby v této části práce autorky skutečně oba dobrovolnické programy srovnávala a ne se jen omezila na konstatování toho, co se v jednotlivých programech děje. Takto není jasné, jaké klady a zápory má program Salesiánů a jaké má program Sekce pro mládež, a v důsledku toho pak ani nejde mluvit o jejich srovnávání.

Bylo by tedy vhodnější, kdyby autorka zpracovala praktickou část obsažněji, text takto nemá ucelenou formu. Více pozornosti, namísto fádnic definic v teoretické části, mohlo být věnováno v části praktické podrobnému popisu práce dobrovolníků.

Také Závěr je příliš stručný, resp. v práci chybí nějaké celkové srovnání, jasný logický závěr, který z vědeckého zkoumání vyplývá. Konstatování autorky v Závěru, že dobrovolnictví doporučuje, je celkem malým závěrem na tak obsáhlou práci.

Je třeba také upozornit, že se Abstrakt míjí s obsahem práce. Autorka v něm totiž tvrdí, že záleží především na kvalitě lidí, kteří se dobrovolnictví věnují, a ne na kontextu, ve kterém je realizováno. Toto konstatování ale v práci ani není zmíněno, natož aby z ní vyplývalo, protože práce se věnuje problematice organizace dobrovolnictví, a ne přímo otázce samotných dobrovolníků.

Autorku bych požádal aby při obhajobě své práce:

1. uvedla jak stanovila tzv. *křesťanské pojmy související s dobrovolnictvím*;
2. vysvětlila co rozumí slovním spojením „řeholní spolky“ (s. 14);
3. vysvětlila, jak dobrovolnictví souvisí s náboženstvím;
4. se pokusila zodpovědět otázku: Zda už i určitou formou dobrovolnictví není praktikované náboženství samo o sobě?

Práci **doporučuji** k obhajobě.

V Českých Budějovicích, 9. 8. 2006

Mgr. Michal Opatrný
KPT TF JČU